

Als laatste, er zijn meerdere exemplaren van deze brief verstopt op verschillende plekken. Dat je dit leest is een teken dat je er een hebt gevonden. Hopelijk helpt het jou om naar mij op zoek te gaan. Als alles goed gaat, vind je me makkelijk. De spreuk die ik heb gebruikt om je naar deze brief te leiden, zal je ook de weg wijzen naar een dorpje. Daar zal je mij vinden. Als ik er niet ben, zullen de inwoners je zeker helpen om alle informatie bij elkaar te zoeken. Hopelijk tot snel.

Je voorouder, Luna.'

'De stad is gevallen! Terugtrekken naar het paleis! De Stad der Volken is gevallen!'

De generaal van het laatste loyale leger mocht roepen wat hij wilde, het maakte niet meer uit. Het kleine aantal nog levende soldaten kon geen weerstand meer bieden. Enkele groepen die in het nauw waren gedreven hielden nog even stand, maar dat zou niet lang meer duren. Elfenboogschutters gaven met hun pijlen dekking aan de soldaten die probeerden terug te trekken. Eén voor één vielen ook zij door de vijand.

De generaal, een handvol mensenkrijgers en drakenkrijgers vormden een laatste barrière tussen de vijandige legers en de ingang van het paleis van de koning.

'Zeg tegen de koning dat dit de laatste kans is om via de tunnels te vluchten.'

De jongste krijger, een van de oogappels van de generaal, deed onmiddellijk wat zijn leermeester hem gebod. Hij ging het paleis binnen. De koning was aan het spreken met een jong meisje met wit haar. De mensenkrijger wachtte geduldig buiten gehoorsafstand. Ondertussen kon hij zijn ogen niet afhouden van de reusachtige draak die naast de troon lag. Haar lichaam was overdekt met wonden en bloed. Enkele dienaren haalden nog de laatste pijlen en speren uit haar lichaam. Nadat het meisje verdween in een doorgang achter de troon, wende de koning zich tot hem. De jonge mensenkrijger boog diep voor de koning der volken.

'Mijn heer, mijn meester verzoekt u nogmaals om te vluchten via de tunnels.'

De koning keek de jongeman aan, zijn blik zwaar en vermoeid.

'Zeg tegen je meester, jongen dat het te laat is. Mijn tijd is gekomen. Ik zit nu al bijna meer dan een millennium op de troon. Maar schep moed, er zal een nieuwe rechtvaardige koning opstaan die alle volken terug zal verenigen. Help hem, bescherm hem.'

'Mijn heer, we zijn nog maar met weinig, maar we zullen u verdedigen tot de laatste man.'

Daarop ging de jonge mensenkrijger terug naar buiten, wetende dat hij waarschijnlijk niet lang meer zou leven. Toen hij zijn leermeester zag, wist hij dat de generaal het antwoord al had geweten.

Voortdurend vlogen er honderden pijlen door de lucht. De laatste boogschutters

moesten niet echt mikken, elke pijl trof toch doel. De stad was overspoeld door de vijandige legers. Hoe had het zover kunnen komen? Waarom moesten er toch altijd personen zijn die hebzuchtig en vol van haat waren? De koning van de Mensen had dit plan jarenlang voorbereid. Hij vergrootte zijn troepenmacht en zocht bondgenoten op plaatsen waar hij ze niet had mogen zoeken. Deze oorlog was al in de maak toen onze jonge, dappere mensenkrijger nog niet geboren was.

De jonge man vond zijn strijdmakker, een drakenkrijger die ongeveer even oud was als hij. Zij aan zij vochten ze dapper. Ze wisten dat hun leermeester hen gadesloeg. Hoe hard ze ook vochten, na een tijd werd duidelijk dat ze het niet zouden halen. De vijand bleef toestromen. Voor elke soldaat die ze neersloegen, kwamen er minstens vijf in de plaats. Ze waren nog maar met een handvol. De twee strijdmakkers, de generaal en nog twee drakenkrijgers.

‘Ga naar binnen generaal en neem de twee jongens mee, we houden ze nog zo lang mogelijk tegen. Vlucht.’

De generaal en de twee jongens namen hun toevlucht in het paleis. Op het moment dat ze de deur binnengingen, viel de vijand massaal aan. Honderden pijlen vlogen door de lucht. Eén van de drakenkrijgers kon niet snel genoeg zijn schild heffen waardoor hij dodelijk getroffen werd door de pijlenregen. Het vijandelijke leger maakte plaats voor hun leider. Hij stapte op de laatste drakenkrijger af.

Het was maar een korte strijd. Elke slag die de drakenkrijger deed, ontweek de generaal met gemak. Elke slag werd zwaarder om te ontwijken of om tegen te verdedigen. De drakenkrijger moest opgeven. Hij was uitgeput na vele dagen te hebben gestreden. Moe, maar wetende dat hij alles had gedaan om zijn heer en meester te dienen en te beschermen, viel hij op zijn knieën. Hij steunde op zijn grote zwaard, en terwijl de wereld om hem heen vervaagde, werd alles zwart voor zijn ogen.

Terwijl het vijandelijke leger de poort probeerde in te beuken, sprak de koning tot zijn trouwe generaal in de troonzaal.

‘Mijn trouwste generaal, vlucht met de twee jongens. Ze hebben dapper gevochten.’

‘Laat de jongens terugtrekken, maar ik zal aan uw zijde blijven staan tot het einde.’

Op dat moment kwamen er vanachter de grote draak twee jongere draken.

‘Wij zullen de twee jonge krijgers in veiligheid brengen.’

De jonge drakenkrijger en mensenkrijger keken vastberaden naar elkaar.

‘Nee, wij willen meevechten!’

Hun leermeester zuchtte diep. Hij liet de twee jongens bij hem komen.

‘Jullie hebben nog een heel leven voor jullie. Ga met hen mee. Zoek alle personen bijeen die loyaal zijn gebleven. Houd in de wereld de hoop levend. Er zal een nieuwe koning opstaan. Bescherm elkaar. Bescherm de rechtmatige troonopvolger. Dat is nu jullie taak.’

Voordat de jongens konden antwoorden, werd de poort van het paleis verbrijzeld. De loyale generaal stormde af op de troepen die binnenkwamen. Hij stond oog in oog met de leider van de vijand. De twee jonge krijgers schoten hun generaal te hulp, maar het was te laat. De generaal viel onder de slagen van de vijand.

De twee draken namen de jongens vast en vlogen met hen naar het rijk van de Drakelingen. Daar zouden ze veilig zijn. De grote draak zette zich recht. Ze greep de troon en sloeg haar vleugels om de koning heen. Daarop vulde de draak de troonzaal met alle verterende vlammen. Elke soldaat verpulverde tot as.

Toen de vlammen gingen liggen, bleef er niets meer over van de soldaten in de troonzaal. Enkel de slechte koning der Mensen stond nog recht. Hij was blij dat hij tijd en moeite had gestoken in het maken van een harnas en mantel van drakenschubben.

‘Je bent een moordenaar! Je koninkrijk zal nooit lang standhouden.’

‘Daar vergis je je in. Ik zal elk ander volk uitroeien en de Mensen zal ik met ijzeren hand besturen. En heb geen schrik. Ik heb al een verbond gesloten, zodat ik voor eeuwig kan regeren.’

‘Je bent waanzinnig geworden. Eens zul je vernietigd worden. Als het niet door de volgende koning der volken is, dan wel door je bondgenoten. Zij delen hun macht niet.’

De koning der Mensen werd woedend en wierp zijn werpspeer door het harnas van de koning der volken. Fah-Rhi-Rho zag hoe haar geliefde stierf. Ze kon niets meer doen voor hem. De grote draak spreidde haar vleugels en met enkele krachtige slagen, vloog ze weg. Verblind door haar verdriet vernielde ze een deel van de troonzaal. Brokstukken van het paleis vlogen rond haar en belanden in de door vijanden overspoelde stad.

Sommigen zeggen dat het net iets vroeger donker werd toen de koning der volken stierf. Hoe dan ook, de volle manen hadden nog nooit zo helder geschenen.

De koning der Mensen nam de kroon van de koning der volken. Niets of niemand kon hem nu nog stoppen. Hij had een plan. Zijn wraak zou zoet zijn. Met een overbodig gebaar zette hij de kroon op zijn eigen hoofd.

‘Ik benoem mijzelf tot keizer der volken. Niemand zal aan mijn macht twijfelen.’

De nieuwe keizer beval zijn generaals om elke stad op het grondgebied van de Mensen te zuiveren van alle Dweren, Elfen, draken of Drakelingen. In de weken en maanden die volgden, vonden velen de dood. Sommigen slaagden erin te vluchten. In enkele steden kwamen er kleine opstanden, maar die werden snel door de legers in de kiem gesmoord. Alleen de mensenkrijgers en halfelfen werden voorlopig gespaard. Zolang ze trouw zwoeren aan de keizer, mochten ze blijven leven.

Ondertussen waren onze twee vrienden aangekomen in de hoofdstad van de Drakelingen. De leiders van de draken hadden al overlegd met de koningin van de Drakelingen. De draken zouden terugtrekken in de diepste drakensteden onder de